

КАРТА
СВІТУ

Мілорад
Павич

ХОЗАРСЬКИЙ СЛОВНИК

РОМАН-ЛЕКСИКОН
НА 100 000 СЛІВ

ЧОЛОВІЧИЙ ПРИТІРНИК

Харків
«Фоліо»
2018

ЗМІСТ

ПОПЕРЕДНІ ЗАУВАГИ

1. З історії «Хозарського словника» 8
2. Будова словника 15
3. Як користуватися словником 19
4. Збережені уривки з передмови до знищеного видання 1691 року (*в перекладі з латини*) 21

СЛОВНИКИ

ЧЕРВОНА КНИГА

(християнські джерела з хозарського питання) 25

ЗЕЛЕНА КНИГА

(ісламські джерела з хозарського питання) 131

ЖОВТА КНИГА

(гебрейські джерела з хозарського питання) 213

APPENDIX I

Отець Теоктист Нікольський, упорядник першого видання «Хозарського словника» 318

APPENDIX II

Витяг із судового протоколу з показами свідків у справі про вбивство д-ра Абу-Кабира Муавії 340

ЗАКЛЮЧНА ПРИМІТКА 348

ПОКАЗНИК СЛОВНИКОВИХ СТАТЕЙ 350

ПОПЕРЕДНІ ЗАУВАГИ

*До видання другого,
відновленого і доповненого*

Сучасний автор цієї книги запевняє читача в тому, що той не помре від її прочитання, як це було з його попередником, читачем *Хозарського словника* 1691 року видання, коли ще книга мала свого першого автора. Те видання вимагає деяких пояснень, однак, щоб це не тривало занадто довго, лексикограф пропонує читачеві наступне: сам він почне писати ці зауваги перед вечерею, а читач нехай візьме їх до рук після обіду. В такий спосіб голод примусить автора бути коротшим, а для ситого читача вступ не здаватиметься занадто довгим.

1. З історії «Хозарського словника»

Подія, описана у цьому лексиконі, відбулася десь у VIII чи в IX столітті нашої ери (або ж було декілька схожих подій); у науковій літературі цей предмет звичайно згадується під назвою «хозарської полеміки»^v. Хозари^v — незалежне і могутнє плем'я, войовничий кочовий народ, що невідомо коли прийшов зі Сходу, гнаний якоюсь розпеченою тишею, і в період з VII до X століття населяв землі між двома морями: Каспійським і Чорним*.

* Огляд літератури про хозарів опубліковано у Нью-Йорку (*The Khazars, a bibliography*, 1939); про історію хозарів двічі видавав монографії один росіянин, М. І. Артамонов (Ленінград, 1936 і 1962), а історію єврейських хозарів опублікував у Принстоні 1954 року D. M. Dunlop.

Відомо, що вітрами, які їх нагнали, були вітри-самці, ті, що ніколи не носять дощів, вітри, на яких росте трава, і вони носять її небом, мов бороду. В одному пізньому міфологічному слов'янському джерелі згадується Козяче море, що можна було б розуміти так, ніби якийсь море мало назву Хозарського, бо слов'яни називали хозарів козарами. Відомо також, що хозари заснували між двома морями могутнє царство, де сповідували невідому на сьогодні релігію. Хозарські жінки після смерті чоловіків, що загинули в бою, шили подушки для зберігання сліз, пролитих над померлими. Хозари увійшли в історію, почавши війни з арабами і уклавши союз з візантійським імператором Іраклієм у 627 році, проте їхнє походження залишилось невідомим, так само як немає й жодних слідів, що вказували б на те, під яким іменем і серед яких народів слід шукати хозарів сьогодні. Після них залишилось одне поховання на Дунаї, про яке не відомо достеменно, чи справді воно хозарське, і величезна кількість ключів, які замість голівок мали срібні чи золоті трикутні монети — Даубманус* вважає, що відливали їх хозари. З історичної сцени хозари зникли разом зі своєю державою невдовзі після події, про яку йтиме тут найбільше мови, — після навернення зі своєї первісної, не відомої нам віри, в одне (знову ж таки, не знаємо в яке) з трьох відомих і для минулого, і для теперішнього часу віросповідань — в єврейське, ісламське чи християнське. Інакше кажучи, відразу після прийняття нової віри настав розпад хозарського царства. Один із руських полководців X століття, князь Святослав, не сходячи з коня, з'їв хозарське царство, мов яблуко. Хозарську столицю в усті Волги на Каспійському морі руси зруйнували у 943 році, не лягаючи спати вісім ночей, а між 965 і 970 роками

знищили й хозарську державу. Очевидці писали, що тіні від домів хозарської столиці ще довго не хотіли зникати, хоча самі дома вже давно були зруйновані. Стояли на вітрі і у водах Волги. За однією з руських хронік XII століття, уже в 1083 році Олег носив титул архонта Хозарії, але в той час, тобто в XII столітті, на території колишньої хозарської держави вже жив інший народ — кумани. Матеріальні залишки хозарської культури дуже бідні. Жодних текстів — приватних чи офіційних — не знайдено, не залишилося сліду ні від хозарських книжок, про які згадує Халеві^{*}, ні від їхньої мови, хоча Кирило[†] й пише, що свою віру вони сповідували по-хозарськи. Єдина споруда, знайдена під час розкопок у Суварі, на території колишньої хозарської держави, є швидше болгарською, ніж хозарською. Нічого суттєвого не знайшли й під час пошуків на території Саркелу — навіть слідів місцевої фортеці, про яку відомо, що вона була збудована візантійцями для хозарських потреб. Після занепаду держави про хозарів ледве що й згадують. В X столітті один з угорських вельмож запрошував їх оселитися на його землях. 1117 року якісь хозари прибули в Київ до князя Володимира Мономаха. В Пресбургу в 1309 році католикам було заборонено одружуватися з хозарами, а в 1346 році папа підтвердив цю заборону. Оце майже й усе. Згаданий акт навернення, який став вирішальним для долі хозарської держави, відбувався наступним чином. Як пишуть древні хроніки, хозарський володар — каган[‡] — побачив сон і звернувся до трьох філософів з різних земель, щоб той сон йому пояснили. Справа була настільки важливою для хозарської держави, що каган вирішив перейти разом зі своїм народом у віру того мудреця, чиє тлумачення сну буде найкращим. Деякі

джерела стверджують, що того дня, коли каган прийняв таке рішення, відмерло йому волосся на голові, і він про це знав, та все-таки щось змушувало його йти далі. Так у літній резиденції кагана зійшлися один ісламський, один єврейський і один християнський місіонер, один дервіш, один рабин і один монах. Кожен із них отримав у дарунок від кагана ніж, вирізаний зі солі, і поєдинок почався. Точки зору трьох мудреців, їхні докази, вибудовані на постулатах трьох різних релігій, особи місіонерів і результат «хозарської полеміки» привернули велику увагу і викликали ряд протилежних суджень про саму подію та її наслідки, про переможців і переможених у цій полеміці; протягом віків посвятили їм безліч досліджень єврейські, християнські та ісламські джерела. Все це продовжується ще й дотепер, хоча хозарів давно вже немає. Десь у XVII столітті зацікавлення хозарським питанням несподівано знову зросло, величезний матеріал попередніх хозарських студій був систематизований і виданий в 1691 році у Бурсії (Пруссії). Були досліджені екземпляри трикутних монет, імена зі старих перстенів, зображення з соляних глечиків, дипломатична кореспонденція, портрети письменників, з яких відчитувались назви усіх книг, зображених на другому плані, таємні донесення, заповіді, голоси чорноморських папуг, котрі, як вважалося, розмовляли зниклою хозарською мовою, картини зі сценами музикування, з яких розшифровувались музичні записи, накреслені в нотних зошитах, і навіть одна людська татуйована шкіра, не згадуючи вже про архівні матеріали візантійського, гебрійського і арабського походження. Одним словом, до уваги було взято усе те, що уява людини XVII століття могла приручити й поставити собі